

kyndige Folk, Statistikere og deriblandt en saa berømt Mand, som en æret Taler har nævnt, nemlig den berømte Nationaløkonom, er kommen til det Resultat, at Usædeligheden ikke er værre i England end f. Eks. i Frankrig, og maaste ikke en Gang saa slem, og Tilstanden i Østerrig, hvor man har et System, som har mest Lighed med vort, er ikke bedre end i Lande, hvor man har kastet det hele over Bord. Om man altsaa skal følge den engelske Vej og opgive det hele, eller man skal sætte noget andet i Stedet, er noget, som kan være Genstand for Overvejelse netop i en Kommission som den, den ærede Forespørger har ønsket at saa nedsat. Det er jo af de Ting, som kunne tages under Overvejelse, og som den højtærede Justitsminister med sin sagkyndige Bistand vil kunne tage under Overvejelse. Ganske vist fremhæver han, at Sundhedskollegiet har ikke haft nogen Grund til at forandre sin Mening fra tidligere Tid, men paa den anden Side ere Sundhedskollegiets Udtalelser — forekommer det mig — dog ingenlunde saa bestemte, at de tale imod, eller endog er utilgængelige for den Tanke, at de Lovregler, der bestaa, kunne revideres. Det er aldeles ikke urimelige Ting, ikke vidtgaende Ting, der forlanges, men kun et simpelt Gennemsyn af det bestaaende. — Jeg vil sige, at jeg tror, at det ikke vilde være rigtigt at følge England og opgibe det hele. Nu, da vi engang have haft vort System i en Arrække og have det endnu, er det rimeligt, at man tager det med smaa Skridt, at man først gaar til at ophæve Tvangsindskrivningen og maaste gaar en lignende Vej som den, Dr. Gøtz anviser i det Lovforslag, som han har affattet, og hvori han blandt andet stiller Forslag om, at de, der lide af disse Sygdomme, kunne melde sig og blive undersøgte, for at der derefter paa Statens Betønstning kan blive gjort, hvad der kan gøres, for at de kunne blive helbrede. Det er en af de Bestemmelser, han foreslaar, og endelig foreslaar han ogsaa, at Personer, som ernære sig af Uagt, kunne under visse Regler blive underkastede tvungent Lægetilsyn. Saadan noget kunne man muligvis gaa til. — Jeg finder det i ethvert Tilfælde meget uheldigt ved vor Lovgivning, at man her, ligesom i andre Lande, hvor man har en lignende Lovgivning, i alt for høj Grad er henvist til Politireglementer. Derfor har man ogsaa det Særsyn, at man under disse Forhold kan have forskellige Systemer, et System i en By, som er forskelligt fra det, man har i en anden. Det have vi haft her i Danmark og have maaste endnu. Vi

have Steder, hvor der er Tvangsindskrivning, men der er ogsaa Steder, hvor det er opgivet. Lovene af 1863 og 1871 give jo i saa Henseende næsten kun en Anvisning paa, at der med Ministeriets Approbation kan vedtages Politireglementer derom. Jeg tror, at det vil være heldigt, at Lovgivningen selv i saa Henseende angiver Vejen og siger, hvad det er, der skal gøres. Det kan gerne være, at det fra først af har været af en vis Blufærdighed, at Lovgivningen har stillet sig, som den har gjort, at den ikke har villet nævne Tingen ved sit rette Navn og derfor har henvist til Politireglementer, Kommunalbestyrelser og Sundhedsautoriteter, men jeg tror ikke, at det er rigtig. Selvfølgelig ved jeg meget godt, at man i sin Grund ikke forandrer en Nation, hverken ved et Politireglement eller ved Love, og at der skal andre Ting til for i Virkeligheden at standse den Usædelighed, her er Tale om, end de ydre Lovforskrifter; det kommer naturligtvis i den Henseende meget mere an paa, at træffe Foranstaltninger til at stoppe Rilderne. Det kan ikke nægtes, at mange, mange Hjem, f. Eks. her i Byen, hvor Familien lever i Et-Bærelses-Bejlighed, ja, hvor der endog ere flere Familier i en saadan Bejlighed, ere i høj Grad ulykkebringende. Vi have for nylig, tror jeg, endog saa faaet omdelt Hester, hvori det meddeles, hvor elendigt f. Eks. Syerker ere stillede, hvilke usle Lovvillkaar, de ere stillede paa. Det giver sig af sig selv, at saaledes, som de ere lønede, er Fristelsen nær til at staa ind paa de farefulde og flette Beje. Men hvor meget eller hvor lidt en Lov kan virke eller ikke virke, saa er jo paa den anden Side saa meget sikkert, at Bejlighed gør Dyve. Jeg ved nok, at den ærede Minister ikke synes om, at man taler om den „lovbeskyttede Prostitution“, man skal tale om en lovbeskyttet Kontrol eller om den Kontrol, Lovgivningen har sat med Prostitutionen. Det kan man gerne gøre, men vist er det, at saaledes, som den finder Sted her i Byen, er den og har den været til Forargelse for mange og vistnok til Fald for ikke saa. Som sagt, Bejlighed gør i den Henseende Dyve. — Jeg vil haabe, at den Debat, de Udtalelser, der her ere komne frem fra forskellige Sider ogsaa maa have nogen Indvirkning paa den ærede Ministers Opfattelse af denne Sag.

Andsten: Den ærede Justitsminister anførte som en af de væsentligste Grunde til, at han ikke vilde nedlægge en saadan Kommission, at Uenigheden om det foreliggende Spørgsmaal blandt de sagkyndige,